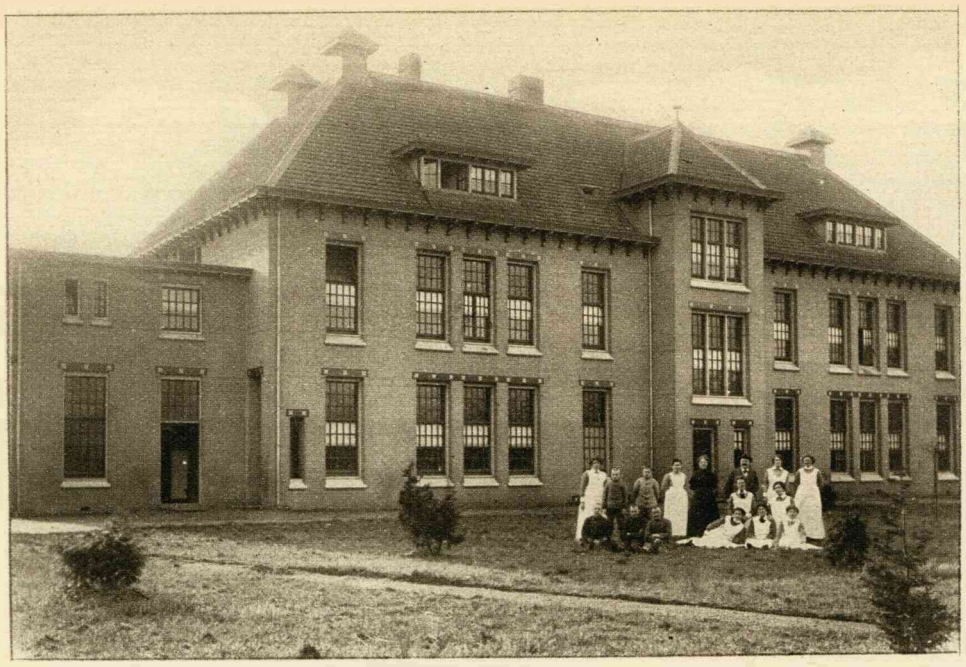

JUBILEUM STICHTING 'S-HEEREN LOO.

Vrijdag 3 Maart was het 25 jaar geleden dat de stichting 's-Heeren Loo te Ermelo werd opgericht. Talrijke autoriteiten en genoodigden woonden de herdenking van dit heuglijk feit bij. 's-Heeren Loo met haar zusterstichtingen Rozenoord en Groot Emaus zijn inrichtingen waar talrijke kinderen een liefderijke verpleging ondervinden. Links: buiten-aanzicht van Paviljoen 10 van 's-Heeren Loo. Dit gebouw is bestemd voor 56 jongens. Rechts: De eetzaal van Paviljoen 4 van de stichting Groot Emaus, waar 40 meisjes worden verpleegd.

Mijn laatste Bal Masqué

DOOR P. S.

Besluiteloos stond ik rond te zien op het perron van het station te St. Gaudens. Niemand scheen mij daar te verwachten en na mijn wel afwisselende, doch ontzettend vermoeiende spoorreis van Parijs door de schoone provincies Nivernais, Bourbonnais en Auveronne, ware het mij toch wel aangenaam geweest hier iemand te treffen, die mij welkom heette.

Na voltooiing van mijn rechtskundige studiën vond mijn vader het noodig dat ik, met het oog op mijn gezondheid, eenigen tijd rust nam. Hij schreef daarom aan zijn boezemvriend, Monsieur Granville, die op een oud kasteel in de Pyreneeën woonde, en per keerende post volgde een allerhartelijkste invitatie aan mijn adres, een invitatie voor onbepaalden tijd. Met gemengde gevoelens was ik vertrokken. Wat moet ik eigenlijk beginnen op zoo'n voorwereldlijk slot? dacht ik het eene oogenblik en dan weer stelde ik het mij machtig interessant voor, dat „kasteel in de bergen."

Ik stond juist op het punt inlichtingen in te winnen bij den stationschef, toen ik een vluggen tred achter mij hoorde en, mij omwendend, tegenover een koetsier in livrei stond.

„Is U Monsieur Paul Duchard?" vroeg hij, beleefd den hoed afnemend.

„Jawel," antwoordde ik, „die ben ik en ik moet naar Monsieur Granville, maar zie geen kans daar zonder gids te komen."

„Juist, mijnheer, wilt u mij maar volgen? Ik zorg voor de bagage. Het rijtuig wacht buiten."

Handig pakte hij mijn beide zware koffers op en, hem volgend, zag ik werkelijk na een oogenblik het bewuste rijtuig, dat ons naar het kasteel van Monsieur Granville zou brengen.

„Is het ver, Jean?" In Gascogne heet namelijk elke koetsier onvoorwaardelijk Jean en hij keek ook in het geheel niet vreemd op toen ik hem met dien naam aansprak.

„Anderhalf uur rijden, Monsieur," antwoordde hij prompt.

Anderhalf uur rijden en dan waarschijnlijk op een kronkelend bergpad; ik zag er wel wat tegen op, maar enfin, 't ging nu eenmaal niet anders. Ik stapte in en begon met de achterste kap neer te laten. Toen we na een half uur rijden volkomen buiten de stad waren had ik geen spijt van den rit. Altijd hebben mij de bergen geboeid en schoonere dan hier in Gascogne zag ik nooit. Heerlijk staken de woeste, donkere bergen tegen de blauwe lucht af. Hier geen benauwende parfums als op de boulevards te Parijs, hier geen schreeuwende krantenventers, slechts het geratel der wielen verstoorde de gewijde stilte en, bijwijlen, het woest gebruis der Garonne die, beneden in den afgrond, soms wilde watervallen vormde en haar weg zocht door afgronden en bergen naar den eindeloozen Oceaan.

„Daar ligt het kasteel, Monsieur," zei plotseling Jean, en hij wees met zijn zweep schuin in de hoogte, waar ik werkelijk een slot als 't ware tegen de bergen zag hangen.

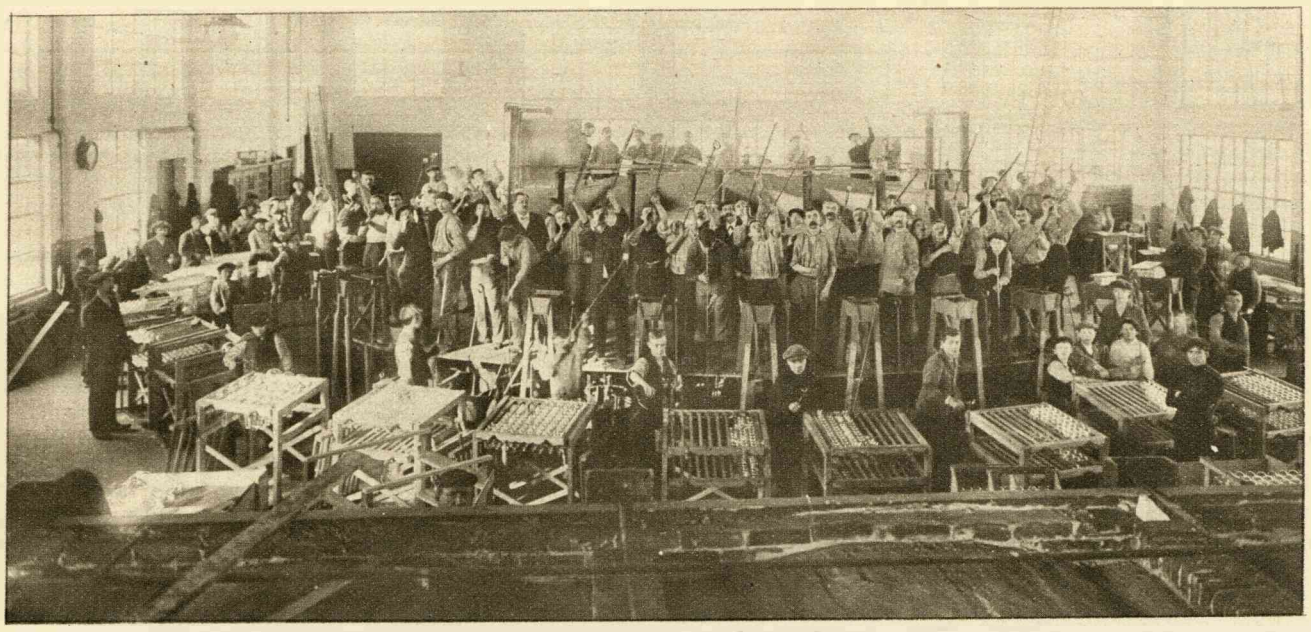
„Wat moet het heerlijk zijn daar te wonen," zei ik onwillekeurig.

„Ja, mijnheer," zei Jean, „'t is er mooi."

Na een half uur draaiden wij een scherpen hoek om en stonden tot mijn verbazing plotseling voor het prachtig kasteel, dat tegen een berg was aangebouwd en, volgens mij, veel te dicht bij een breede kloof uit welker diepte men weer duidelijk de woeste muziek der Garonne kon hooren.

Nauwelijks scheen men in het huis het geratel der wielen gehoord te hebben of wijd werden de deuren opengeworpen en een allervriendelijkste oude heer, naar mijn schatting een goede zestiger, kwam mij reeds halverwege de oprijlaan met uitgestrekte handen tegemoet. Jean hield de paardenin en ik steeg haastig uit. Dit moest de vriend mijns vaders, Monsieur Granville zijn. Hij vatte mijn beide handen.

„Welkom, welkom, mijn jongen," riep hij hartelijk en klopte mij vaderlijk op den schouder. „Wat ben jij een kerel geworden. 't Is verwonderlijk," vervolgde hij eenigszins peinzend en nam mijn arm. „Weet jij wel, Paul, dat je twintig jaar geleden op mijn knie zat? Neen, hè," lachte hij, „dat weet je niet meer?"

PHILIPS' NIEUWE GLASFABRIEK.

Een kijkje in de nieuwe Philips' Glasfabriek te Eindhoven. De bouw der fabriek, die het eigendom is der bekende N.V. Philips' Gloeilampenfabrieken, werd begonnen op 15 Augustus 1915 en op 17 Januari 1916 voltooid.

EEN MOOI STUKJE ROTTERDAM, DAT VERLOREN DREIGT TE GAAN.

Wij brengen hierboven een tweetal foto's van het zoo mooi gelegen „Schoonoord", op den hoek van Kievitslaan en Parklaan, dat binnenkort waarschijnlijk onder den hamer komen zal. Het zou te betreuren zijn, indien dit stukje natuur, waaraan Rotterdam toch reeds zoo arm is, zou moeten verdwijnen om plaats te maken voor huizenrijen. Vele Rotterdammers zullen dan ook hopen, dat de verkoop anders zal beslissen. Rotterdam heeft waarlijk niet veel op dit gebied te missen.